

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

BLOOT EN SPELEN

Een blijspel in twee bedrijven

door

Gaston van der Gucht

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.2003

PERSONEN

3 dames - 6 heren

Ponnet
Mathilde, zijn vrouw
Dirkje, zijn dochter
Pim, zijn zoon
Van Langenhove
Peterus, schoonbroer van Ponnet
De Grijse
Joke
Focquet, buurman van Ponnet

Alles gebeurt in de woonkamer van Ponnet en Mathilde,
ergens in een kleine stad in Vlaanderen.

E E R S T E   D E E L

(Ponnet op, keurig uitgedost, een beetje kitscherig voor zijn leeftijd, gereed om op stap te gaan. Hij is in een best humeur, neuriet een liedje en wrijft zich, tevreden over zichzelf, in de handen. Niets kan zijn humeur bederven! De radio speelt een opgewekt deuntje en Ponnet doet een paar pasjes, dansoefeningen misschien. Dirkje op, moe, afgepeigerd, valt ze in een zetel. Zij is in trainingspak en zou zo willen inslapen. Ponnet bekijkt haar, ironisch, verwonderd, maar zegt niets. Dan komt Pim op, eveneens in trainingspak, gooit zijn voetbaluitrusting in een hoek, valt in een andere zetel en begint te puffen. Ook nu bekijkt Ponnet zijn spruit verwonderd, maar zegt voorlopig niets. Hij staat ongeveer midden tussen zijn twee doodvermoede kinderen. Ponnet schakelt de radio uit.)

PONNET : Hallo! (Wuift even met de hand, maar geen van beiden reageert.) Hallo!

DIRKJE : (Groet, hand moeizaam in de hoogte) Pa! Hoy!

PONNET : (vriendelijk) Dirkje. (Kijkt dan in afwachting naar zijn zoon.)

PIM : (eindelijk) Pa!

PONNET : Zo! Allebei de uitputting nabij?

DIRKJE & PIM : Ja.

PONNET : Van het werk?

DIRKJE & PIM : (verveeld en geënerveerd omdat ze een sermoen verwachten.) Neen, pa.

PONNET : O... Ik dacht...

DIRKJE : Kom van het fitnesscentrum. Een uur intensief geoefend met halters en gewichten. Kapot.

PIM : Ik van een harde training. Een beul, die trainer!
Rondjes lopen! Rondjes lopen! Op! Neer! Op! Neer! Ook
kapot. (*even stilte*)

PONNET : Dat zou ik dan niet meer doen.

DIRKJE & PIM : Wat?

PONNET : Je zo afpeigeren in dat fitnesscentrum en in die
voetbalploeg. Daar nog jullie studie bij. Jongens,
jongens, jullie gaan het bijltje erbij neerleggen.
Jullie halen het nooit. Een mens moet toch overleven!
Survive!

DIRKJE : Hei pa, schei uit.

PIM : Wij storen je toch ook niet als je rust.

PONNET : Ik rust 's nachts. 's Nachts!

PIM : Hé, gek! 's Nachts... Maar dan is er toch vanalles te
beleven!

PONNET : De omgekeerde wereld, jongen. De wereld draait op
zijn kop. De nacht is er om te rusten als je een hele
dag naarstig gewerkt hebt. Als ik 's morgens opsta en
ik zie jullie door het huis laveren, vraag ik mij
altijd af: komen ze nu uit bed of gaan ze er nu
naartoe?

DIRKJE : Hé pa, doe niet zo vervelend. Wij lullen toch ook
niet als je laat van de voetbal thuiskomt.

PIM : Of de trutvergaderingen van het scheidsrechterskomi-
tee.

DIRKJE : Wij gunnen je dat pleziertje graag. Van harte!

PIM : Zelfs de klappen die je als scheidsrechter incasseert!
Van harte! Ik heb nooit begrepen waarom iemand
scheidsrechter wordt. Thuis gezeur omdat je iedere
week twee of drie dagen weg bent. Op het terrein
scheldt iedereen je gemeen uit, te grof om op te
noemen en als je een verkeerde beslissing neemt, is
het publiek gemachtigd je te lynchen. En de dag na de
voetbal, the day after, moet je vierentwintig uur
recupereren want hoofdpijn, rugpijn, hielpijn, nier-

pijn, galpijn, buikpijn. Enfin, alle pijnen van de wereld.

DIRKJE : Ja en dan storen wij je ook niet. Laat rust waar rust is. Het ene zwaard houdt immers het andere in de schede, hé pa?

PIM : Neen, wij denken er niet aan. Maandag is het voor ons een luxedag. Pa heeft hoofdpijn en zeurt niet en ma heeft alle aandacht voor pa: aspirientjes... Primpéran... lichte thee...

DIRKJE : Kunnen wij rustig studeren.

PIM : (*schrikt*) Wat zei je?

DIRKJE : Rustig studeren, dat heb je goed gehoord.

PONNET : Studeren?

DIRKJE : Ja.

PONNET : (*wijst naar Pim*) Kent hij niet. Dat woord hoort niet thuis in zijn jargon.

PIM : Neen?

PONNET : Ik zou niet weten wanneer en waar ik jou ooit heb zien studeren. Wat studeer je eigenlijk? Doppologie?

PIM : Ik heb er genoeg van, pa, ik duik het bad in. Zal ik jou eens wat zeggen? Jij had studieprefect moeten worden. (*Wil weggaan, bedenkt zich plots en keert terug.*) O ja, voor ik het vergeet. Gelukkige verjaardag, pa. Het kadootje volgt wel.

PONNET : Geeft niet, zoon, dat ben ik van jou gewend. Ik wacht al jaren.

PIM : Of wil ik eens zingen van "Happy birthday"? Een vroom familiegebruik toch?

DIRKJE : Ja, laten wij dat samen doen!

(Zij zingen "Happy birthday". Dirkje vleit zich als een poes naast pa en dat bevalt pa wel, dat zie je duidelijk. Pim haalt een vaas met bloemen van de tafel en geeft die aan pa. Dat bevalt pa helemaal niet. Ponnet zit er wat onwennig bij. Vaas in de armen. Is hij blij, want die man houdt van zijn kinderen en gaat

er kameraadschappelijk mee om of is hij teleurgesteld? Hij kijkt Pim en Dirkje onbegrijpend aan. Pim zit nu ook kameraadschappelijk naast Ponnet.)

PONNET : Ik heb veel goesting om die vaas over je dwaze kop uit te gieten.

DIRKJE : *(enthousiast)* Doen, pa!

(Pa doet het. Pim springt schreeuwend weg.)

PIM : Ben je gek, pa?

PONNET : Een klein beetje.

DIRKJE : Bravo, pa!

PONNET : Dirkje zei toch dat ik het moest doen. Misschien ben je nu toch klaarwakker.

DIRKJE : Zeker, pa. Geen frustraties! Doen waar je zin in hebt! *(af)*

PIM : Wat? Doen waar je zin in hebt? Daar zal ma wel een stokje voor steken. *(af)*

PONNET : *(dromend)* Misschien, jongen, misschien...

(Ponnet zet de lege vaas terug op de tafel en kijkt een beetje onmachtig naar de knoeiboel die hij gemaakt heeft, gaat dan dweil, vuilblik en stoffer halen en begint onhandig op te ruimen. Men ziet dat hij nog nooit behoorlijk iets opgeruimd heeft. Peterus op. Hij is de schoonbroer van Ponnet, een beetje een pantoffelheld, maar niet zo dom als zijn muts staat.)

PETERUS :Wat voer jij uit?

PONNET : Zie je dat niet?

PETERUS :Ik ben geen uil... Ik zie overdag... Maar het lijkt nergens op.

PONNET : Waar moet dit op lijken?

PETERUS :Je kan niet eens behoorlijk een dweil vasthouden, laat staan een stoffer!

PONNET : Kan ik dat niet?

PETERUS :Neen.

PONNET : Die rotzooi! Voilà, daar ligt die rotzooi al!
(gooit alles op de grond)

PETERUS :En dan?... Die smeerlapperij laten liggen?

PONNET : Het is geen smeerlapperij, het zijn bloemen en bloemen zijn geen smeerlapperij...

PETERUS :O... bloemen? Nu, die bloemen dan... Zal ik Mathilde roepen?

PONNET : Mathilde? Waarom?

PETERUS :Je kan die rommel hier niet laten liggen. Het is geen gezicht!

PONNET : Dat ben ik ook niet van plan.

PETERUS :En dan?

PONNET : Jij.

PETERUS :Wat.

PONNET : Jij.

PETERUS :Wat? Ik?

PONNET : Jij kuist die rommel op.

PETERUS :Ik?

PONNET : Ja, jij! Jij! Jij! Jij! Jij bent dat gewoon. Jij doet zoiets meer.

PETERUS : Wat is "meer"?

PONNET : Dweilen, schuren, stoffen, lappen, zemen, vaat wassen...

PETERUS :Dat is juist. Dat klopt!

PONNET : Voilà.

PETERUS :Ja, maar... Alleen... (nadrukkelijk) voor eigen gebruik.

PONNET : Wat wil je daarmee zeggen?

PETERUS :Alleen voor **mijn** vrouw...

PONNET : Omdat je van haar houdt. Dat refreintje ken ik al twintig jaar. Nog erger dan het geklepper van een parelhoen op zondagmorgen. Je wordt er gek van!

PETERUS : Een gekend lied heeft een refrein dat iedereen meezingt! Maar goed, ik zal dit klusje voor je klaren, zoals...

PONNET : Zoals je al meerder klusjes voor mij geklaard hebt, nog zo'n refreintje... Kwak, kwak, kwak, kwak!

PETERUS : (onverstoorbaar) Maar jij hebt nog nooit een klusje voor mij geklaard. Dat is gek, hé?

PONNET : Wat zeg je? Wat durf jij te zeggen?

PETERUS : Dat jij in die vijftwintig jaar dat wij elkaar kennen nog nooit één klusje voor mij geklaard hebt... Nog nooit!

PONNET : (lang gerekt) Néééén?

PETERUS : Nééééén!

PONNET : Wel honderd!

PETERUS : Kijk, je moet er mij geen honderd noemen. Dat is van het goede teveel...

PONNET : Ha, dat weet je toch...

PETERUS : Maar, je noemt er mij één. Eén enkel zaakje dat je ooit voor mij beredderd hebt... En als het waar is, schuur ik je ganse huis, ik houd grote schoonmaak! Ik neem er je fabriek en je voetbalplein bij!

PONNET : Ah, doe niet zo onnozel! Met jou kan ik nooit een behoorlijk gesprek voeren! Je praat als een papegaai!

PETERUS : Noemen! Gewoon noemen! Eén van de honderd!

PONNET : Heuheuheuheu... Het schiet mij nu niet zo gauw te binnen.

PETERUS : Als het bij jou schiet, dan is het in je broek, kerel, niet in je hersens. En laat mij nu rustig die rommel hier opkuisen. Hoe zou jij dat willen klaren met twee verkeerde handen en...

PONNET : En...?

PETERUS : Je junkiepak aan. Zeker weer scheidsrechttertje gaan spelen? (citeert) Met de fluit in de hand, komt men door gans het land.

PONNET : Iets op tegen?

PETERUS : Neen, waarom zou ik? Ieder diertje zijn pleziertje!

PONNET : A... Ik dacht...

PETERUS : Waar? (*Bedoelt de stad of gemeente waar de voetbalmatch doorgaat.*)

PONNET : Hoe, waar?

PETERUS : De stad waar je nu gaat schitteren?

PONNET : (*verrast door de vraag*) Het schiet mij niet zo gauw te binnen.

PETERUS : Zoals ik al zei, man, alleen in je broek schiet het.

(Peterus begint te kuisen. Hij doet dit nogal omslachtig, maar wel professioneel. Hij heeft zo'n klusje meer gedaan. Ponnet kwaad af. Antoon Focquet op. Hij is de buurman van Ponnet, zegt dat hij zich nooit met andermans zaken bemoeit, maar weet en ziet graag alles wat er gebeurt. Hij draagt een brief die hij (om zekerheid te hebben) nog eens leest. In die brief moet iets vreselijks staan, want Focquet blaast als een gestoorde stier bij het lezen.)

FOCQUET : Hallo... Is hier iemand? (*Niemand antwoordt*) Is hier iemand? (*Peterus dweilt naarstig voort*)

PETERUS : Ben je een mens of een uil?

FOCQUET : Zeg eens...

PETERUS : Zie je mij niet?

FOCQUET : Met "iemand" bedoel ik jou niet.

PETERUS : Ik ben dus niemand.

FOCQUET : Zo zou je het kunnen noemen, ja!

PETERUS : Wie zoek je?

FOCQUET : Iemand van het huis.

PETERUS : Ponnet was hier zoëven nog.

FOCQUET : O, die... Die niet, die zeker niet!

PETERUS : Die ook al niet, die is dus ook niemand.

FOCQUET : Ik zoek Mathilde.

PETERUS : Ja, dat is iemand. Dat moet ik bekennen. De generaal van het huis.

FOCQUET : Die moet ik hebben.

PETERUS :Zeg, kom je misschien in het huis van je buurman om stiekem met zijn vrouw te vrijen? Oude viezerik! Geile bok!

FOCQUET : *(dreigend)* Peterus!

PETERUS :Ben ik, ja. Je zegt het al even kwaad als mijn vrouw. Peterus! *(Zingt op de toon van "Figaro hier, Figaro daar...)* Peterus hier, Peterus daar, Peterus hoog, Peterus laag! *(Houdt op met zingen)* Met de stem van een kraai. Het snijdt als een mes tot in je ziel, tenminste als je een ziel hebt. Heb jij een ziel?

FOCQUET : Neen! Een brief!

PETERUS : Van Mathilde.

FOCQUET : Neen, voor Mathilde.

PETERUS : Moet ik postiljon d'amour spelen? Cupido? Waar is mijn pijl en boog?

FOCQUET : Jij moet niets. De brief komt uit Brussel, uit de hoofdstad van Europa, la capitale d'Europe en is door de postbode in de verkeerde bus gestopt. Er staat Ponnet op en niet Focquet. Begrijp je? Ponnet en niet Focquet!

PETERUS : Ha ja... Focquet!

FOCQUET : Juist!

PETERUS :En wie is Focquet?

FOCQUET : Ik! Wist je dat niet?

PETERUS : Neen. Moet ik dat weten?

FOCQUET : Neen, jij niet. Als je ooit iemand ontmoet die dommer is dan jij, mag je hem doodschieten!

PETERUS :Waarom komt die brief dan bij jou terecht?

FOCQUET : Heb ik al gezegd. Stomme postbode. De post is ook niet meer wat die vroeger geweest is. Geen respect meer voor een brief. Kan dat anders? Minister Cola! *(bedoelt Colla)* Minister van P.T.T. Cola, stel je voor. Voor een facteur! Minister Pils of minister Bols! Dat zou beter passen.

PETERUS : Maak je er altijd een breiwerk van als je iets komt vertellen?

FOCQUET : Ik kom niets vertellen. Ik kom iets afgeven dat verkeerdelijk bij mij in de bus gestopt werd. Dat probeer ik nu al minutenlang aan die domme hersens van jou te knopen, maar dat schijnt niet te lukken.

PETERUS : Van mij hoeft er niets te lukken. Voilà, ik maak mijn klusje af. Daar heb je geen hersens voor nodig, alleen stevige poten.

(Knielt weer neer om verder te kuisen en verdwijnt daarbij onder de tafel. Mathilde op.)

MATHILDE : Wel buurman, sta je hier zo te staan?

FOCQUET : Zoals je zegt. Ik sta hier te staan. Als een zoutzuil in de woestijn, gelijk de vrouw van Lot.

MATHILDE : Waarom?

FOCQUET : Dat kent geen waarom.

MATHILDE : Heb je mijn man gezien?

FOCQUET : Neen, gelukkig niet.

MATHILDE : Waarom... Gelukkig niet?

FOCQUET : Ik heb een brief uit Brussel voor jou.

MATHILDE : Voor mij?

FOCQUET : Voor hem!

MATHILDE : Voor hem?

FOCQUET : Ja, voor hem, maar ik geef hem aan jou.

MATHILDE : En moet dat zo geheimzinnig,

FOCQUET : Je zal schrikken als je hem leest. Je krijgt een hartstilstand! Minstens!

MATHILDE : Zo gemakkelijk schrik ik niet. Ik ben twintig jaar met Ponnet getrouwd, dan heb je alles meegemaakt.

FOCQUET : Nu zal je schrikken.

MATHILDE : Komt die brief van jou?

FOCQUET : Niet van mij.

MATHILDE : Niet?

FOCQUET : Eigenlijk wel...

MATHILDE : Wat is het nu? Wel of niet?

FOCQUET : Wel en niet. De brief kwam vanmorgen in **mijn** bus terecht. Dat is nu de derde keer dat ik het zeg. Maar hij is niet voor mij. Niet voor Focquet maar voor Ponnet... Die stomme facteur.

MATHILDE : Een brief van het scheidsrechtterskomitee, zeker?

FOCQUET : Neen... (*even stilte*) Van **Joke!!!**

MATHILDE : Joke? Joke? Wie is Joke?

FOCQUET : Zij!

MATHILDE : Zij?

FOCQUET : Zij die de brief schreef.

MATHILDE : Geef hier die brief. (*Hij doet het*) Maar hij is geopend. Je hebt hem geopend! En gelezen! Jij hebt het briefgeheim geschonden!

FOCQUET : Sorry... Maar hij zat in mijn bus. Focquet en Ponnet, zie je.

MATHILDE : Stomme facteur!

FOCQUET : Ja, zeg dat wel. Kan niet lezen!

MATHILDE : En stomme buurman! Jij hoeft de brieven van mijn man niet te lezen!

FOCQUET : Maar jij ook niet! Privacy!

MATHILDE : In een goed huwelijk heb je voor elkaar geen geheimen.

FOCQUET : Ik dacht...

MATHILDE : Jij hebt niet te denken.

FOCQUET : Ik dacht dat het voor ons beiden best was dat wij... Nu ja, dat ik... En daarna jij... De brief lezen. Een verwittigd mens is er twee waard.

MATHILDE : (*Heeft ondertussen de brief gelezen. Hevig ontsteld.*) Oooooooooooooo... Ik zal hem... Privacy!

FOCQUET : (*Bekijkt haar opletend*) Erg hé! Heb je geen hartstilstand?

MATHILDE : Ooooooooooooo!

FOCQUET : Vier maand! Vier maand! Het staat erin! Het is een schande!

MATHILDE : Ooooooo. Dit is het einde...

FOCQUET : Van dat goede huwelijk...

MATHILDE : Heb je dat ook al gelezen?

FOCQUET : Neen, ik kan niet lezen. Ben nooit naar school geweest. Wens in ieder geval de vader geluk van mij.
(zingt) Zou men armoe lijden om een mondje meer? (af)

MATHILDE : De vader!!! Ik zal hem vaderen!!! Ik zweer het...
Ik zal hem vaderen... En zonen... en heiligen Geesten bij!

PETERUS : *(Komt vanonder de tafel. Gedurende de vorige dialoog tussen Mathilde en Focquet hebben wij hem nauwelijks gezien. In ieder geval nam hij geen deel aan de actie. Hij spreekt meer voor zichzelf dan hij voor Mathilde spreekt.)* Voilà, opgeruimd staat netjes. Na regen komt zonneschijn. Hierna beter, zei de almanak, na vasten komt pasen.

MATHILDE : (zeer kwaad) Peterus!!

PETERUS : Mathilde!

MATHILDE : Houd op met die "Tien voor taal-spelletjes"! Je bent Robert Long niet!

PETERUS : Spreek Heer, je dienaar luistert.

MATHILDE : Waar kom jij vandaan?

PETERUS : Van onder de tafel. Zag je dat niet?

MATHILDE : Ben jij aan het gluren?

PETERUS : Neen, aan het opruimen. Ponnet heeft er een smeerboel van gemaakt...

MATHILDE : Een smeerboel?

PETERUS : Ja, bloemetjes op de grond, water uitgeplengd alsof hij de getuigen van Jehova aan het dopen was.

MATHILDE : Ponnet maakt overal een smeerboel van. Het is een luiszak! Waar is hij?

PETERUS : Ik weet niets! Zwijgen en denken, kan niemand krenken.

MATHILDE : Hou toch op met die versleten clichés! (dreigend)
Waar is hij, vraag ik je...

PETERUS : Oooooo... Net de toon van je zuster. Wat zijn jullie toch lieverdjes geworden! Mathilde, Clothilde,

Reinhilde... De Hilde-zustertjes... Twintig jaar later: The three Hilde-sisters... Twenty years ago!!

MATHILDE : Wij zijn altijd lief geweest. hebben wij van ons moeder. Dat vond je vroeger toch ook. Anders was je niet met Reinhilde getrouwd.

PETERUS : Ja, maar met de jaren verschaalt de wijn en wordt hij zuur!

MATHILDE : Waar is hij?

PETERUS : Zoëven was hij hier.

MATHILDE : En nu?

PONNET : (*Stapt binnen*) Hier!

PETERUS : Daar!

MATHILDE : Zo? Meneer is klaar? Vader gaat op stap?!

PONNET : Ja. Van Langenhove is nooit klokvast, die komt altijd te laat. Dan moeten wij hals over kop weghol-
len.

MATHILDE : Naar de voetbal? Voetbal, een feest! met zijn allen naar het stadion!

PONNET : Het is toch zaterdag... Wij gaan toch iedere zaterdag arbitreren. Gelukkig vindt men nog mensen die dat willen doen, voor een appel en een ei. Voor het plezier moet je het niet doen en zeker niet voor het geld.

MATHILDE : En jullie moeten natuurlijk iedere week dezelfde richting uit. Ponnet en Van Langenhove! Het onafscheidelijke duo, de Siamese tweeling!

PONNET : Ja... Wij trachten dat zo te schikken en dat lukt meestal! Gent... Kortrijk... Antwerpen... Mechelen...

MATHILDE : Toevallig... Zeer toevallig. Je zou zeggen: hoe is het mogelijk?

PONNET : Wij sparen een wagen uit. Een beetje milieubewust, zie je.

MATHILDE : En na de match... Receptie of souper tot laat in de nacht, met chieke dames, rijke sponsors, champagne, kaviaar, whisky...

PONNET : Ja, wat wil je? Dat hoort erbij! Thijs staat altijd met een dikke sigaar in de mond en een glas whisky in de hand. Meer dan hij op de training staat.

MATHILDE : Er is een brief.

PONNET : Zo onverwachts?

MATHILDE : Dat zal wel, zo onverwachts.

PONNET : Van het scheidsrechterskomitee?

MATHILDE : Neen!

PONNET : Van wie dan wel?

PETERUS : Van Joke.

PONNET : Joke... Joke, zei je... Is het waar wat hij vertelt?

MATHILDE : Doe nu niet of Joke zo uit de hemel komt gevallen...

PONNET : Eerlijk... Ik ken geen Joke... Joke wie? Joke wat?

PETERUS : *(zingt)* Joke... met haar veloke...

MATHILDE : Hou op, nar!

PETERUS : Grote narren hebben grote bellen!

PONNET : Geef hier die brief!

MATHILDE : Ha neen! Afgeven? Dat zie je van hier, afgeven en verscheuren, zeker? Neen, vriendje, met tweentwintig voetballers, maar niet met mij! Dat is voor mijn advocaat. De beste advocaat die er in het land te vinden is! Die brief krijgt een vervolg voor de rechter. Wij zullen eens met een andere scheidsrechter praten. Eén waar Constantin een lammetje bij is.
(kwaad af)

PONNET : Maar wat gebeurt hier toch allemaal? Wat is dat gelul over dat Joke?

PETERUS : Prijs!

PONNET : Welke prijs?

PETERUS : De eerste prijs... Met grote onderscheiding...
Vier maand...

PONNET : Je bent gek!

PETERUS : Dat zegt iedereen, maar dat is niet zo.

PONNET : En nu?

PETERUS : Ze komt.

PONNET : Hoe ze komt?

PETERUS : Joke heeft vanuit Brussel geschreven dat ze op
bezoek komt. Ze komt de gelukkige vader feliciteren!
Toch gezellig?

PONNET : En wie is de vader dan wel?

PETERUS : Jij... Jozef Ponnet! Jij!!!

PONNET : Maar, ik weet van geen Joke... en ik ben de vader
niet. Stel je voor... Op mijn leeftijd...

PETERUS : Je zou het niet voor mogelijk houden, maar het
lijkt toch zo!

PONNET : Ik weet van niets!

PETERUS : Dat zei die andere Jozef ook.

PONNET : En wanneer komt dat stuk ongeluk hier?

PETERUS : Vandaag zeker? Stel niet uit tot morgen, wat je
heden doen kunt!

PONNET : Peterus, kun je mij helpen?

PETERUS : Ik doe niets anders. Kijk eens hoe mooi ik de
kamer opgekuist heb.

PONNET : Wat is dat nu voor nonsens. Een kamer opruimen...?
Wat betekent dat nu toch in de wereldgeschiedenis? Ik
zit in de puree! En ik weet niet hoe dat komt! Dat is
een probleem!

PETERUS : Ja, dat merk ik. Liever jij dan ik... (*Neemt
stoffer, vuilblik en emmer met dweil op en wil de
kamer uitgaan.*)

PONNET : Egoïst.

PETERUS : Wie zijn gat verbrandt, moet op de blaren zitten!

PONNET : (*Schreeuwt als een sergeant*) Halt!

PETERUS : (*Laat alles vallen. Ook de emmer en het water
vloeit weer over de vloer. Hij kan aan zijn klusje
herbeginnen.*) Néééééééén!!!

PONNET : Jaaaaaaa!!!

PETERUS : (*Wil de klus niet overdoen*) Néééééééén!!!

PONNET : (*Bedoelt helemaal iets anders.*) Jaaaaaaa!!!

PETERUS : Wat, ja?